

צליינים

על-פני אצטדיונים, בתי כנסיות,
על-פני מקדשים ובתי-מרחם,
על-פני היכלי פאר למשכן גויות,
על-פני ירידים ללא אח ורע,
חלד ואיד נמוגים ברקע,
בלי לעצר במכה או רומא,
שמש כחלה צנוארם לוחכת,
הולכים צליינים מצפון דרומה.
עווית בגופם, גוום חטוטרת,
הם רעבים, חצי עירמים,
בעיניהם השקיעה שורת,
בלבבם השחר נפעים.
מאחריהם ישימון גונח,
ברקים את האפק מבעירים,
ים כוכבים ממרום נוגה,
ובלוע נחר מצווחות צפורים:
שהעולם ישאר כפאמש,
כו, ישאר כתמל שלטם,
מכה סנוורים כמו שלג בשמש
ולא משכנע בעדן ותם,
שהתבל לא תזנח השקר,
שהתבל תשא נצחית,
שעוד נותר סכוי לחקר,
ובכל זאת, שהיא מטבעה אינסופית.
ומכאן שאין כל תוחלת
באל להאמין, בצלם,
... ומכאן שנותרו רק אלה:
הזכות לחלום והתקלם.
ותרבנה שקיעות בסוף מערב,
וזריחות תעלינה מעל להרים.
ידשנו את הארץ הנופלים בקרב.
לזכות ידוניה – משוררים.